

7 Δεκεμβρίου 2025

Κήρυγμα Κυριακής Ι΄ Λουκά

«Η θεραπεία της συγκύπτουσας και η αληθινή ελευθερία»

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Σήμερα το άγιο Ευαγγέλιο μάς φέρνει μπροστά σε μια εικόνα που, αν την αφήσουμε να μιλήσει μέσα μας, μπορεί να γίνει βάλαμο για κάθε πονεμένη ψυχή που κουβαλά το δικό της σταυρό. Μια γυναίκα, δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια σκυμμένη στη γη, δεμένη από το πνεύμα της ασθένειας, κουβαλώντας βάρος που δεν της επέτρεπε ούτε το πρόσωπό της να σηκώσει στον ουρανό. Κι όμως, ο Χριστός την είδε. Δεν περνά από δίπλα της βιαστικά. Την ξεχώρισε μέσα στο πλήθος, την καλεί να πάει κοντά Του, την αγγίζει με την άπειρη τρυφερότητά Του — και την ελευθερώνει από τα δεσμά της.

Η γυναίκα αυτή δεν είπε τίποτε· ούτε παρακάλεσε, ούτε φώναξε, ούτε ζήτησε. Ο Πανάγαθος Θεός, διέκρινε την ευσέβεια, την υπομονή, την επιμονή της να βρίσκεται στη Συναγωγή παρά την ασθένεια της. Ο Χριστός είδε τον κρυφό της αγώνα, είδε την αφοσίωσή της στο να βρίσκεται στη Συναγωγή, ακόμη κι όταν το σώμα της πονούσε και μετα δυσκολία μπορούσε να κινηθεί, και αυτή την πίστη είδε και την τίμησε.

Αδελφοί μου, πόση παρηγοριά κρύβει αυτό!

Για όλους όσοι παλεύουμε σιωπηλά, για όσους κουβαλούμε μόνη μας τα βάρη των δυσκολιών μας, και δεν γινόμαστε κουραστικοί στους γύρω μας με το να επαναλαμβάνουμε τα προβλήματα μας, για όσους σηκωνόμαστε κάθε πρωί και λέμε «Ο Θεός ιλάσθητι μη το αμαρτωλό και ελέησον με» — ο Χριστός γνωρίζει τα πάντα. Βλέπει την υπομονή, την πίστη, την πορεία μας ακόμη κι όταν αυτή είναι αργή, δύσκολη, κουρασμένη από την καθημερινότητα μας. Και κάποια στιγμή, με τρόπο που μόνο Εκείνος ξέρει, έρχεται και μας σηκώνει.

Ο Όσιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής υπέφερε από σοβαρές ασθένειες και σωματικές δοκιμασίες λόγο των υπερβολικών ασκητικών αγώνων του. Για περίπου δεκαπέντε χρόνια υπέφερε χωρίς να γογγύζει και να παραπονιέται, και δεν επέτρεψε στις ασθένειες αυτές ούτε και μια μέρα να τον κρατήσουν μακριά από τον πνευματικό του αγώνα. Ο Θεός βλέποντας τον αγώνα του Οσίου, τον θεράπευσε και του χάρισε την ειρήνη και δύναμη να συνεχίσει τον ασκητικό του βίο.

Έτσι και σήμερα, η συγκύπτουσα γυναίκα δεν αποτελεί μια μακρινή ιστορία· είναι ο καθένας μας. Είναι οι άνθρωποι δίπλα μας, είμαστε εμείς, κάποιες φορές μπορεί να είναι και κάποιος που ζεί κάτω από την ίδια σκέπη μ' εμάς αλλά δεν μπορούμε να τον καταλάβουμε.

Είναι η μάνα που αγωνιά για τα παιδιά της, ο ηλικιωμένος που παλεύει με τα γηρατειά, οι άρρωστοι που προσπαθούν να νικήσουν την αρρώστια, γενικά είναι ο άνθρωπος οι πίκρες, οι έγνοιες, οι ενοχές των έχουν γονατίσει και κουβαλάει, στην ψυχή και στην καρδιά του, όλο αυτό το φορτίο.

Η Εκκλησία μάς σήμερα μας βεβαιώνει ότι **Δεν είμαστε μόνοι!!** Ο Χριστός μπορεί να μας σηκώσει. Θέλει να μας σηκώσει. Δεν μας ξέχασε.

Και μέσα σε αυτό το θαύμα, εμφανίζεται ο αρχισυνάγωγος. Αντί να χαρεί, σκανδαλίζεται. Αντί να δει τον άνθρωπο που θεραπεύτηκε, βλέπει τον τύπο του νόμου. Πνίγεται από τον φθόνο και την υποκρισία. Και ο Χριστός τον ελέγχει με εκείνο το δυνατό, μα και σωτήριο, «Υποκριτά!». Πόσες φορές κρίναμε και εμείς τον άλλο άνθρωπο κρυβόμενοι πίσω από μια «τάχα» ευσέβεια, που όμως δεν έχει μέσα της καθόλου αγάπη παρά Υποκρισία.

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος λέει κάτι πολύ βαθύ: «Όπου δεν υπάρχει επιείκεια, εκεί δεν υπάρχει ταπείνωση».

Κι αυτό είναι μεγάλη αλήθεια· γιατί ο άνθρωπος που δεν πονά με τον πόνο του άλλου, δύσκολα έχει θέση στην καρδιά του για τον Θεό.

Αδελφοί μου, πόσο μας διδάσκει αυτή η γυναίκα!

Με πόνο στο σώμα, με κόπο στη μετακίνηση, ποτέ δεν έλειψε από τη Συναγωγή. Κάθε Σάββατο, με κόπο και θυσία, πήγαινε να ακούσει τον λόγο του Θεού. Γιατί; Γιατί ήξερε ότι η ψυχή της χρειαζόταν τον Θεό. Και ο Θεός δεν την άφησε μόνη.

Κι εμείς; Εμείς που έχουμε υγεία, άνεση, μεταφορικά μέσα, πολλές φορές αμελούμε την Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία. Αμελούμε να έρθουμε στην Εκκλησία, εκεί όπου παρίσταται ο ίδιος ο Χριστός. Ξεχνάμε ότι εδώ, στο σπίτι του Πατέρα, μας περιμένει η θεραπεία, η παρηγοριά, η ειρήνη.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μάς θυμίζει: **«Όταν τελείται η Θεία Λειτουργία, ο ουρανός κατεβαίνει στη γη»**. Δεν είναι μια σύναξη μόνο ανθρώπων· είναι μια συνάντηση με τον Χριστό που αγγίζει τις ψυχές μας όπως άγγιξε και τη συγκύπτουσα. Πόσο μας ελέγχει το παράδειγμα της συγκύπτουσας! Εκείνη με κόπο πήγαινε· εμείς με ευκολία μένουμε μακριά. Εκείνη με ασθένεια δεν απουσίαζε· εμείς με υγεία αδιαφορούμε.

Ας αναρωτηθούμε: τι απολογία θα δώσουμε στον Θεό; Όταν Εκείνος θα μας δείξει την γυναίκα που δεκαοκτώ χρόνια υπέφερε και όμως δεν έλειψε από τη λατρεία, κι εμείς θα έχουμε λείψει για ασήμαντες δικαιολογίες;

Η συγκύπτουσα γυναίκα μάς καλεί λοιπόν να σηκώθουμε και να σταθούμε όρθιοι στην πίστη. Μην αφήνουμε, αδελφοί μου, τίποτα να μας στερήσει αυτή τη συνάντηση. Γιατί εδώ ο Χριστός σηκώνει το δικό μας σκύψιμο: το βάρος της αμαρτίας στο Μυστήριο της Εξομολόγησης, το βάρος της μοναξιάς μέσα από τα μυστήρια και τους Βίους των Αγίων μας, αλλά και την ένωση μαζί Του μέσα στη Θεία Ευχαριστία.

Η ασθένεια της συγκύπτουσας έγινε δρόμος σωτηρίας.

Ένας γέροντας στο Γεροντικό έλεγε: **«Ο Θεός επιτρέπει την ασθένεια για να μάθει η καρδιά να στηρίζεται μόνο σ' Εκείνον»**. Μερικές φορές η δοκιμασία μας φέρνει πιο κοντά στον Θεό απ' ό,τι οι εύκολες μέρες.

Ας μην απελπιζόμαστε, λοιπόν. Ας μην χάνουμε την ελπίδα μας. Η δοκιμασία δεν είναι το τέλος· μπορεί να γίνει η αρχή της ευλογίας και ο τρόπος να γνωρίσουμε τον Πατέρα μας.

Αδελφοί μου,

Ο Χριστός σήμερα μάς καλεί όπως κάλεσε εκείνη τη γυναίκα. Μας λέει: «Έλα κοντά Μου. Άφησέ Με να σε σηκώσω. Μη φοβάσαι».

Κι εμείς ας κάνουμε αυτό το μικρό βήμα: να Του δώσουμε την καρδιά μας, όπως είναι. Με πληγές, με μέριμνες, με φόβους. Και Εκείνος θα κάνει τα υπόλοιπα.

Ας μιμηθούμε την πίστη, την καρτερία, το φιλότιμο της συγκύπτουσας. Ας αφήσουμε τον Χριστό να μας ελευθερώσει από τα δεσμά μας δοξάζοντας συνεχώς τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα.

Αμήν.